

Inden en medlemsstat træffer en afgørelse om tilbagesendelse af en uledsaget mindreårig, skal den kontrollere, at der i tilbagesendelseslandet findes passende modtagelsesforhold for denne mindreårige.

Såfremt der ikke længere er sikret passende modtagelsesforhold på udsendelsestidspunktet, kan medlemsstaten desuden ikke fyldbyrde afgørelsen om tilbagesendelse.

I juni 2017 indgav TQ, som var en uledsaget mindreårig, der på daværende tidspunkt var 15 år og 4 måneder gammel, en ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse i Nederlandene som asylansøger. Inden for rammerne af denne ansøgning erklærede TQ, at han var født i Guinea i 2002. Efter at den tante, som han boede hos i Sierra Leone, døde, kom TQ til Europa. I Amsterdam (Nederlandene) var han offer for menneskehandel og seksuel udnyttelse, som har resulteret i, at han nu har alvorlige psykiske problemer. I marts 2018 besluttede Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (statssekretær for justits- og sikkerhedsanliggender, Nederlandene, herefter »statssekretæren«) af egen drift, at TQ ikke kunne meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, idet den forelæggende ret præciserede, at TQ hverken opfyldte betingelserne for flygtningestatus eller subsidær beskyttelse. I henhold til nederlandsk ret svarer statssekretærens afgørelse til en afgørelse om tilbagesendelse.

I april 2018 anlagde TQ sag til prøvelse af den nævnte afgørelse ved den forelæggende ret, idet han bl.a. gjorde gældende, at han ikke vidste, hvor hans forældre boede, at han ikke ville kunne genkende dem ved sin tilbagevenden, at han ikke kendte andre familiemedlemmer, og at han end ikke vidste, om nogen af disse var levende.

Den forelæggende ret anførte, at der i den nederlandske lovgivning foretages en sontring på grundlag af den uledsagede mindreåriges alder. Med hensyn til mindreårige, der ikke er fyldt 15 år på tidspunktet for indgivelsen af asylansøgningen, bliver den i artikel 10 i direktiv 2008/115¹ fastsatte undersøgelse af, om der findes passende modtagelsesforhold i tilbagesendelseslandet, foretaget inden vedtagelsen af en afgørelse om denne ansøgning, idet disse mindreårige tildeles en almindelig opholdstilladelse, såfremt der ikke findes sådanne modtagelsesforhold. Hvad angår mindreårige, der er fyldt 15 år på tidspunktet for indgivelsen af asylansøgningen, såsom TQ, gennemføres en sådan undersøgelse ikke, idet de nederlandske myndigheder synes at vente på, at de pågældende mindreårige fylder 18 år, for derefter at fuldbyrde tilbagesendelsesafgørelsen. I tidsrummet mellem det tidspunkt, hvor en uledsaget mindreårig, der er fyldt 15 år, indgiver sin asylansøgning, og det tidspunkt, hvor den pågældende bliver myndig, er vedkommendes ophold i Nederlandene således ulovligt, men tolereret.

Det var på denne baggrund, at den forelæggende ret besluttede at forelægge Domstolen et spørgsmål om, hvorvidt den i den nederlandske lovgivning foretagne sontring mellem de uledsagede mindreårige, der er fyldt 15 år, og dem, der ikke er fyldt 15 år, er i overensstemmelse med EU-retten.

Domstolens bemærkninger

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16.12.2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT 2008, L 348, s. 98, herefter »tilbagesendelsesdirektivet«).

Domstolen fastslog, at en medlemsstat, når den påtænker at træffe en afgørelse om tilbagesendelse af en uledsaget mindreårig på grundlag af tilbagesendelsesdirektivet, nødvendigvis skal tage hensyn til barnets tarv² på samtlige trin af proceduren, hvilket indebærer, at der foretages en generel og udførlig vurdering af denne mindreåriges situation. Den omstændighed, at den pågældende medlemsstat vedtager en afgørelse om tilbagesendelse uden forinden at have sikret sig, at der findes passende modtagelsesforhold i tilbagesendelseslandet, har ifølge Domstolen den konsekvens, at denne mindreårige, selv om vedkommende er genstand for en afgørelse om tilbagesendelse, ikke vil kunne udsendes, såfremt sådanne modtagelsesforhold ikke foreligger. En sådan mindreårig vil således blive stillet i en situation med stor usikkerhed med hensyn til sin retlige status og fremtid, navnlig med hensyn til sin skolegang, til sin tilknytning til en værtsfamilie eller til muligheden for at forblive i den pågældende medlemsstat, hvilket er i strid med kravet om at beskytte barnets tarv på alle trin i proceduren. Det følger heraf, at såfremt der ikke findes passende modtagelsesforhold i tilbagesendelseslandet, kan den pågældende mindreårige ikke være genstand for en afgørelse om tilbagesendelse.

Domstolen bemærkede i denne sammenhæng, at den uledsagede mindreåriges alder kun udgør et blandt andre forhold med henblik på at undersøge, om der findes passende modtagelsesforhold i tilbagesendelseslandet, og med henblik på at afgøre, om barnets tarv skal føre til, at der ikke vedtages en afgørelse om tilbagesendelse af denne mindreårige. Domstolen fastslog derfor, at en medlemsstat med henblik på at undersøge, om der findes sådanne modtagelsesforhold, ikke kan sondre mellem uledsagede mindreårige på grundlag af deres alder alene.

Domstolen fastslog ligeledes, at tilbagesendelsesdirektivet, henset til medlemsstaternes pligt til at træffe en afgørelse om tilbagesendelse vedrørende enhver tredjelandsstatsborger, som opholder sig ulovligt på deres område³, og til at foretage udsendelse af den pågældende⁴ hurtigst muligt, er til hinder for, at en medlemsstat – efter at have vedtaget en afgørelse om tilbagesendelse af en uledsaget mindreårig og efter at have sikret sig, at der findes passende modtagelsesforhold i tilbagesendelseslandet – afstår fra efterfølgende at foretage en udsendelse af den pågældende, indtil denne er fyldt 18 år. I en sådan situation skal den pågældende mindreårige udsendes fra den omhandlede medlemsstats område, forudsat at vedkommendes situation ikke ændrer sig. I sidstnævnte henseende fastslog Domstolen, at i det tilfælde, hvor der ikke længere er sikret passende modtagelsesforhold i tilbagesendelseslandet på tidspunktet for udsendelsen af den uledsagede mindreårige, kan den pågældende medlemsstat ikke fuldbyrde afgørelsen om tilbagesendelse.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

² Jf. tilbagesendelsesdirektivets artikel 5, litra a).

³ Jf. tilbagesendelsesdirektivets artikel 6, stk. 1.

⁴ Jf. tilbagesendelsesdirektivets artikel 8.